

Sygn. akt VII Pa 178/13

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Krystian Nowocien

Sędziowie: SO Iwona Iwanek (spr.), SO Joanna Sawicz

Protokolant: st. sekretarz sądowy Marta Kołodziejczyk

przy udziale ----

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2014 r. w Świdnicy

sprawy z powództwa D. B.

przeciwko Powiatowej i Miejskiej (...) pod A." w W.

o zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 30 października 2013 r. sygn. akt V P 71/12

I. apelację oddala;

II. nie obciąża powódki kosztami procesu za instancję odwoławczą;

III. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Świdnicy na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. G. W. w W. kwotę 300 zł powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy sądowej udzielonej powódce D. B. z urzędu.

Sygn. akt. VII Pa 178/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 października 2013r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu oddalił powództwo D. B. przeciwko Powiatowej i Miejskiej (...) pod A." w W. o zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych i nie obciążył powódki kosztami postępowania.

Orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia:

W pierwszej kolejności wskazując jako bezsporne między stronami Sąd Rejonowy przyjął, że powódka D. B. zatrudniona była w Powiatowej i Miejskiej (...) pod A.” w W., w ostatnim okresie od 20 października 2006 roku do 31 marca 2009 roku, kiedy to umowa o pracę uległa rozwiązaniu w następstwie wypowiedzenia pracodawcy.

W oparciu o materiał dowodowy sprawy, w tym dopuszczony przez Sąd Rejonowy dowód z opinii ustnej biegłego z zakresu informatyki, sąd ten ustalił, że w lipcu 2011 roku powódka D. B. w wyszukiwarce internetowej, po wpisaniu swoich danych personalnych, na stronie www.(...) znalazła swoje imię i nazwisko w zapisach dotyczących Powiatowej i Miejskiej (...) w punkcie dotyczącym „osoby kontaktowe” kier. D. B..

W dniu 4 września 2011 roku wystąpiła do kierownictwa pozwanej biblioteki o usunięcie zapisu jej imienia i nazwiska z tej strony. W odpowiedzi dyrektor biblioteki stwierdziła, że jej żądanie nie może być uwzględnione, bowiem informacja ta nie znajduje się na stronie internetowej pracodawcy i że o jej usunięcie lub zmianę winna zwrócić się do administratora wymienionej w piśmie strony. Strona pozwana prowadzi własną stronę internetową. Administratorem - właścicielem strony www.(...), będącej portalem katalogu firm pod adresem internetowym [http://www.\(...\)jest \(...\)](http://www.(...)jest (...) Spółka z o. o. w K..) Spółka z o. o. w K.. Zawartość rekordu (całej informacji poświęconej pozwanej bibliotece) wg stanu na wrzesień 2011 – powstała na podstawie ankiety przeprowadzonej telefonicznie oraz na podstawie zawartości strony internetowej podanej w treści rekordu (www.(...)).

Nie jest możliwe do ustalenia, kto był inicjatorem przeprowadzenia ankiety, jednakże sama treść była uzgadniana z drugą stroną. Informacje na przedmiotowej stronie zamieszczane są bezpłatnie, a zwyczajowo żadna sformalizowana forma weryfikacji praw wnioskodawcy do dokonywania zmian treści nie jest prowadzona. W pierwotnym rekordzie nie było w punkcie „osoby kontaktowe” wpisane „kier. D. B.” nadto wydruk przedstawiony przez powódkę dotyczy bazy danych za lata 1991 – 2010 (Copyright 1991 – 2010). Aktualny zapis dot. pozwanej na stronie tego wydawcy istnieje co najmniej od września 2011 roku (ostatniej aktualizacji).

Podmiot gospodarczy zainteresowany umieszczeniem na stronie internetowej prowadzonej przez inny podmiot informacji dotyczącej swojej działalności winien wystąpić z taką inicjatywą poprzez wypełnienie formularza, przekazując w nim swoje dane które chciałaby zamieścić u wydawcy danej strony internetowej.

Wydawca może to zrobić również z własnej inicjatywy i wówczas zbiera informacje o interesującej go firmie poprzez strony internetowe, portale społecznościowe, czy też zwracając się bezpośrednio do konkretnej firmy mailowo, telefonicznie czy pisemnie o udzielenie pewnych informacji. Firma, o której informacje ukazały się katalogu prowadzonym przez konkretnego wydawcę, nie ma wpływu na to co się z takimi informacjami dzieje, nie wie, że dane te są na jakiejś stronie internetowej czy są aktualizowane czy też nie.

Powódka jako osoba fizyczna jest właścicielem swoich danych i miała prawo zażądać od wydawcy usunięcia danych dotyczących jej osoby lub ich sprostowania. Wydruk strony przedstawiony przez powódkę D. B., zawarty na płycie CD jest stroną internetową zapisaną na dysku w jej komputerze. Po zapisie takiej strony na dysk komputera można w sposób dowolny wchodzić na tę stronę i zmieniać zawarte w niej treści. Wydruk ten nie jest wydrukiem ze strony internetowej www.(...) ale jego zapisu na dysku komputera powódki.

Powódka D. B. od kwietnia 2009 roku jest bezrobotna, obecnie bez prawa do zasiłku. W roku 2011 zgłosiła się do konkursu na stanowisko młodszego kustosa, zorganizowanego przez pozwaną bibliotekę, nie została jednak do konkursu dopuszczona, bo utraciła zdolności do wykonywania zawodu bibliotekarza.

Przy tak poczynionych ustaleniach Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powódki o zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych jest nieuzasadnione i nie miało oparcia w obowiązujących przepisach art. 23 i 24 k.c. w związku z art. 300 k.p. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd I instancji wskazał, że informacje o pracowniku takie jak jego imię i nazwisko, stanowisko pracy, służbowy adres e-mail, czy też służbowy numer telefonu są związane z wykonywaniem przez pracownika obowiązków służbowych i dane te mogą być wykorzystywane przez pracodawcę – także bez zgody osoby, której one dotyczą. Pozwana Powiatowa i Miejska (...) pod A.” w W., w opinii Sądu Rejonowego,

miała prawo umieścić na prowadzonej przez siebie stronie internetowej informacje dotyczące pracownika D. B., w zakresie wskazania jej jako kontaktu dla (...) na G., której w roku 2008 była kierownikiem. Sąd Rejonowy uznał, że powódka nie wykazała, aby zapis ten istniał na administrowanej przez pozwaną stronie po dacie zmiany kierownika filii, a zwłaszcza po ustaniu łączącego strony stosunku pracy z dniem 31 marca 2009 roku. W oparciu o opinię biegłego Sąd I instancji przyjął, że administrator strony (...)mógł skorzystać dla pozyskania danych o bibliotece z zapisów strony internetowej pozwanej biblioteki oraz z ogólnodostępnych źródeł w postaci KRS czy telefonu do firmy, co czynił wówczas bez wiedzy i zgody pozwanej biblioteki. Nawet jednak jeżeli przyjąć, że wydawca strony www.(...)skorzystał z danych zawartych na stronie internetowej administrowanej przez pozwaną bibliotekę, to jej wpisy dotyczące filii nr (...) i ewentualnie osoby kontaktowej - kier. D. B. nie były bezprawne, bowiem pracodawca mógł umieścić na stronie www. (...) te dane, w okresie kiedy powódka piastowała stanowisko kierownika biblioteki. Brak jest jakichkolwiek informacji kiedy dane dot. powódki zostały zdjęte ze strony internetowej biblioteki, że istniały tam jeszcze w okresie, gdy powódka nie była już pracownikiem pozwanej. Okoliczność ta w ocenie Sądu Rejonowego skutkuje, że - wobec braku naruszenia dóbr - nie ma żadnych podstaw prawnych do dochodzenia przez powódkę zadośćuczynienia pieniężnego z tytułu ukazania się tych danych i ich istnienia na stronach internetowych, nie administrowanych przez pracodawcę .

Dlatego też roszczenie powódki zostało oddalone.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka zarzucając :

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a to przepisu art. 448 k.c. poprzez brak zasądzenia zadośćuczynienia w wysokości żądanej przez powódkę tytułem naruszenia jej dóbr osobistych;

- naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to przepisu art. 233 §1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonania tej oceny w sposób dowolny z naruszeniem zasady bezstronnego, racjonalnego i wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego prowadzącej do błędnej oceny stopnia bezstronności postępowania pozwanego, bezpodstawnego osłabienia krzywd powódki i nie zasądzenie na jej rzecz sumy zadośćuczynienia adekwatnego do rzeczywistego uszczerbku wywołanego działaniem strony pozwanej i rzeczywistej sytuacji materialnej.

Powołując się na powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, zwolnienie powódki od kosztów sądowych i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki nieopłaconych kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powódki kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powódki nie podlega uwzględnieniu a podniesione w niej zarzuty są niezasadne. Sąd I instancji dokonał trafnych ustaleń oraz w sposób prawidłowy dokonał wykładni zastosowanych przepisów prawa, a zawarte w uzasadnieniu orzeczenia motywy Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje jako własne.

W szczególności zarzut przekroczenia przez Sąd Rejonowy zasad swobodnej oceny dowodów został przez powódkę sformułowany w sposób bardzo ogólnikowy i nie wskazała ona jakie dowody miały być przez ten sąd pominięte czy nieuwzględnione, a potwierdzać miały stanowisko powódki co do naruszenia jej dóbr osobistych. Jak wynika z treści apelacji, skarżąca domagała się przyjęcia jej stanowiska podnosząc, że jej zdaniem pozwana swoim działaniem doprowadziła do naruszenia dóbr osobistych powódki.

Tymczasem – wbrew twierdzeniom apelującej – Sąd Rejonowy dokonał oceny wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów i uzasadnił, z jakich przyczyn i które dowody stanowiły podstawę rozstrzygnięcia, a z jakich powodów wersja powódki nie mogła podlegać uwzględnieniu. W granicach swobodnej oceny dowodów sąd zobowiązany jest do przeprowadzenia selekcji dowodów, tj. dokonania wyboru tych, na których się oparł i ewentualnego odrzucenia

innych, którym odmówił wiarygodności. Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (por wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27.04.2012r. I ACa 269/12 LEX nr 1171320). Aby można mówić o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 01.03.2012r. I A Ca 111/12 LEX nr 1130913).

Z tych względów zarzuty powódki co do naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 233 § 1 k.p.c. okazały się nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy nie stwierdził naruszenia przepisu prawa materialnego tj. art. 448 k.c.

Odstępując od powtarzania argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zważyć dodatkowo należy, że zgodnie z treścią art. 24 k.c. to na powódzie jako uprawnionym spoczywa obowiązek wykazania działań naruszających jego dobro osobiste lub zagrażających temu dobru, zaś pozwany w celu uwolnienia się od odpowiedzialności, musi wykazać przesłanki braku bezprawności swego działania. Zgodnie z ciężarem dowodu rzeczą poszkodowanego jest zatem wskazanie, że określone dobro osobiste zostało naruszone lub zagrożone cudzym działaniem oraz określenie, w jakich swoich odczuciach i przeżyciach został dotknięty zachowaniem się sprawcy, na czym polega naruszenie tej sfery przeżyć oraz okoliczności te udowodnić - art. 6 k.c. Gdy dowód ten się powiedzie, wówczas na pozwanym ciąży obowiązek wykazania, że dokonane naruszenie nie było bezprawne i udowodnienie okoliczności, które w świetle prawa uzasadniały ingerencję w sferę dóbr osobistych powoda.

Powołując się na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 08.07.2011 r. (IV CSK 665/10 OSNC 2012/2/27, M.Prawn. 2012/10/537-540), stwierdzić należy, że nazwisko i imię jest skierowanym na zewnątrz znakiem rozpoznawczym osoby fizycznej i ujawnienie go w celu jej identyfikacji nie może być zasadniczo uznane za działanie naruszające jej dobra osobiste i bezprawne, o ile nie łączy się z naruszeniem innego dobra osobistego, np. czci, prywatności, godności osobistej itp.

Powódka nie wykazała w jaki konkretnie sposób istnienie jej imienia i nazwiska na stronie internetowej (pomijając już tę okoliczność, że nie była to strona administrowana przez pozwaną) miało naruszyć jej dobro osobiste i jakiego rodzaju dobro zostało naruszone. Z materiału dowodowego sprawy nie wynikał jakkolwiek negatywny kontekst użytych danych powódki jako kierownika filii pozwanej. Twierdzenie powódki, że nieprawdziwe dane eliminowały ją z rynku pracy jako osobę bezrobotną i z tej przyczyny nie mogła ona znaleźć pracy, nie znajdują żadnego uzasadnienia. Zapisy umieszczone na stronach internetowych nie zmieniały sytuacji faktycznej powódki, która legitymuje się odpowiednimi dokumentami (świadczeniami pracy), a tylko te są wiarygodne dla ewentualnego pracodawcy. Negatywne skojarzenia powódki w zestawieniu jej nazwiska z pozwaną (...)nie stanowią o naruszeniu dóbr osobistych powódki. Wskazać należy, że powódka z własnej inicjatywy rozpoczęła poszukiwania na stronach internetowych swoich danych, a znalazła je na stronie administrowanej przez operatora nie będącego byłym pracodawcą.

W doktrynie i w orzecznictwie podkreśla się powszechnie, że "ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości osoby, która czuje się dotknięta zachowaniem innej osoby" (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2002 r., sygn. akt II CKN 953/00, LEX nr 55098; podobne stanowisko Sąd Najwyższy zajął w wyroku z dnia 11 marca 1997 r., sygn. akt III CKN 33/97, OSNC 1997/6 - 7/93), lecz musi mieć charakter obiektywny.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy nie stwierdził zarówno faktu naruszenia dóbr osobistych powódki jak i jakiegokolwiek bezprawności w działaniu byłego pracodawcy, czyli strony pozwanej, a tym samym uznał, że wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację powódki jako niezasadną na podstawie art. 385 k.p.c. Orzeczenie o kosztach oparto o przepis art. 102 k.p.c. z uwagi na fakt, że powódka jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku.